

СТАРМАЛОМ

Л И С Т З А З Б И Љ А Њ Е Ш А Л Е.

„Стармалом“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Т е л е г р а м и.

Из Сарајева „Стармалом.“ Синоћ су наши цивилизатори држали „Naggenabend.“ Но ми смо и пре тога знали, да има и таквих цивилизација, које миришу на рен.

Из Лондона „Стармалом.“ Данас се отвара Дунавска конференција. Ако која од подунавских држава не узима гласа на њој, нека се тиме теши, што ни рибе, којих се Дунав највише тиче, немају гласа.

У с в о ј у о б р а н у.

Ко сме мене потварањем
Бедити злобрзим?

Ко сме рећи да ја сталез
Калуђерски мрзим?

Та ја многе међу њима
Водем тако јако,
Јест', многе би као пишкот
У вино умак'о.

Да сам лечник, очи би им
Отварао слене;
Да сам песник пев'о би им
Сатирице лепе.

Да сам богат, не би њима
Оставио трунке;
Да сам лопов не би покр'о
Баш све њине шунке.

Да сам султан многима би
Приден'о колајне;

Да сам зидар зидо би им
Све брашнаре вајне.

Да сам сова, ја би с њима
Једну песму хуко;
Да сам пчела, све би њима
Стој'о за клобуком.

Да сам качар дао би им
За опрање каду;
Да сам бербер, брио би им
Unentgeldlich браду.

Ако који, пресит мрака,
Зажели се брака, —
Нек не пази што сам стидљив
И невешт и везан,
Нек ме зове
У сватове, —
Играћу ко бесан.

Светимир Прњаворски.

Шетња по Новом Саду.

CXXXVII.

Цели свет — осим вегетеријанаца и „благодјејанаца“ — слави данас ме сојеђе. Па и ми у иначе мирноме и паметноме Новом Саду имадосмо ових дана машкараде и машка-Радиће, тако да се цео свет смејао њиховом послу, а особито су нас машка-Радићи јако сећали на карневал у Риму. Наше даме из највиших кругова (из највиших велим за то, што оне чак на тавану простиру кошуље да се суше), обучене као цвет девојке и нимфе ходале су по улицама гордо и поносито и да нису варјаче код куће оставиле, не би им се нико смео приближити.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

У опште ово је време врло весело, људи су добре воље, чему је доказ и та околност, што већ и у „Застави“ читамо огласе, где „младићи у најлепшем цвету“, „лепог изгледа“ „поносног ста-са и љубазног карактера“, траже преко новина себи „васпитану госпођицу“ или „младу са 6000 фор.“ за жену. До сада су се преко новина тражили само „по-моћници“ и „шегрти“, оглашавао се „шпицвегерих“ и „кафа од смокава“, кадгод и анатеринска вода за уста и 16.000 „иберцијера“, а сад су ево новине по-стале и провадације, те ако дотичнима испадне за руком да се сретно ожене, онда би ваљало да невесте пошаљу новинама гаће и кошуљу и да им опере ноге. Него би оваке деликатне „Огласе“ ваљало мећати од сада под „Припослано“, где обично стоји огра-да, да „за ствари под овом рубриком уредни-штво не одговара“, јер заиста је то велика одговорност бити „провадација“, јер се каткад догађа у свету, да брак није баш са свим сретан, и онда обично провадацију криве, а овако би се могле новине сачувати од пребацивања, као да су оне криве, ако женица после са официрима кокетира или ако муж остаје до ујутру код Клајна у кафани и временом изгуби оних горехваљених 6000 фор. „у најлепшем цвету младости своје.“

Иначе нема у вашим крајевима ништа ново, јер оно што новине доносе, да је парох српски г. К. Давидовић говорио у сегединској српској цркви мађарско слово, то није ништа ново, јер је већ бивало таквих случајева, а друго и стара је реч, да „нема ништа новог под небом.“

ПОДЛИСТАК.

Један дан из ђачког живота.

(Хумореска.)
(Свршетак).

Брзо је то било, кад се стигло у пратер, а још брже, кад се наша и рестаурација и — астал по во-љи. Истина, сва су места била заузета, али Србадији мора бити један подужи астал, јер она је бесна и у туђини. И нађоше га брзо келнери — та познатој доброј муштерији свашта се учини!

Неколико кригала пива за час је облетело око астала. Та добар је пилзанац! А братија је тако жедна!

Сад тек упаде дружини у очи, да јој нема ње-зиног најврснијег члана, приклапала Јове.

— Хеј, ко је видео Јову? Јесили био ти с Јо-вом?... Питаху се сад између себе, кад су се мало подгрејали.

Куд се Јова крије од другова!

Хајде, читаоче, да се оставимо мало ових овде. Они су се добро адресирали, а наћи ћемо их и по-сле ту — не ће скорим отићи. О том те уверавам твр-до искуством својим.

Него да потражимо брат-Јову. Аха ево га... Ево се шета под вијадуктом, као да неког ишчекује.

Уједаред, где, шта то би? Као да се печега сетио. Да, сетио се. Неће, вели, можда овог моћи до-

Но само ми је онда чудо, да кад нема под небом ништа ново, за што онда излазе новине? Онда би по мом мњењу требао да излази само београдски „Телефон“ јер у њему нема ништа ново под небом. И „Видело“ би требало и даље да излази, јер оно такођер доноси у новом своме броју оно исто, што је било у свима пређашњима, т. ј. грдњу (скоро истим речима) на радикалну и либералну странку; а ако се шта ново спомиње у том листу, то је он-да само какав нов аков. Ал наравна ствар, а ко ви се често морају понављати, но за то је ипак њи-хов садржај бар стари. Садржај је пак а-кову — вино, а ово не шкоди ако је старо. Код ра-дикалне пак странке, ако има који аков, или у опште какво буре, то онда заиста мирише на пе-тролеум. Но петролеум има то добро својство, да нам светли, премда нека господа хоће, да позо-риште при давању „Рабагаса“ осветле гасом, но и овај се може угасити.

Но и то је логика! Почео сам са машкара-дама на самето дотерао до „Виделоваца“!

Боље ће бити да вам уместо тога што лепо при-поведим. Ал' кад сам већ споменуо, да новине треба да доносе само старе ствари, то ћу и ја какву ста-ру приповетку да изаберем:

Кад је покојни поп Баба био богослов у Кар-ловцима био је на стану код неког вредног газде, који је имао у подруму добра стара вина. Једном дозове Баба неколико својих колега к себи, јер ни газде ни газ-дарице не беше код куће, а опазило је бистро око Бабино, да је газдарица заборавила код куће кључ

чекати, а можда се неби ни помогао овако на сокању. Ко зна би-ли му Васа и дао новаца. Казао би нема... или нема код себе итд. Овако ћемо. С лукавим све-том мораш лукаво. А бог ће грех простити.

Тако ћу. Хајд, управо к њему у стан.

— Сервус Васо!

— А здраво! Где, откуд ти Јово?

— Та ето сам баш к теби дошао, тражим те, Знаш шта? Молим те један час твој сат овамо. Знаш да сам ти увек говорио, како ми се твој сат допада и да ћу, кад једаред ускупујем себи само таки купити. А сад сам ево докопао мало новаца, и хоћу да купим. Него да ми га даш на један час, да покажем сај-цији мустру; хоћу исти таки. Хоћешли бити дуго још код куће? Могу ти га одма донети.

— Хоћу, хоћу. Можеш дочекаћу те свакако јер ваљда ћеш доћи за по сата?

— Какво по сата? За осам минута ово ме!

— Хајд добро; на га однеси. Само се жури мо-лим те!

— Сервус!

— Сервус!

— Однеси! А куда? Хеј слепи јадниче; но... шта бих могао? Учинићу добро свој братији, па онда... тај „хец!“

Тако је Јова у себи гудио, кад се био докопао сокака, и журним корацама хитао је управ к мети.

У улици „Löwengasse“ № 24 истакнута стоји

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

од подрума. Отворише браћа подрум, сиђоше у „подруме дође,“ па стадоше онде по својој вољи на патегачу извлачити и точити. Баба изађе из подрума да потражи који закусак, но у тај пар дође газдарица кући. Баба да би дао знак братији у подруму, да се скрију и притаје, поче у авлији близу подрумских врата својим громким гласом да пева: „Сакри бледе твоје зраке!“ А то су браћа добро разумела, те се ућуташе и скукуњаше у помрчини. Газдарица узе ђупе и оде на Дунав по воду, те би браћа из подрума могла сад изаћи и разбегнути се, али тек што се она одмакла, а дође и газда кући и потражи кључ од подрума, да извади себи вина за вечеру. Но Баба, који је међутим закључао врата од подрума и кључ стрпао у свој џеп, поче газди свом да прича, како је газдарица отишла на Дунав по воду и однела кључ али — вели — баш сад чух, да се при захитању воде с неким гејацима посвађала, те је ови на мртво име издеветаше, па сад (вели) не може да дође сама: а кад то чу благоверни јој супруг, а он зграби неку тољагу, па терај на Дунав, да види шта је. Међутим Баба откључа брзо подрум и пусти браћу „во своја си.“ Газда пак сrete на путу своју милу женицу здраву читаву, о каквој тучи није било ни спомена. Кад су дошли кући није било Бабе ни од корова, он је тек пред зору дошао.

Аб.

У ШТИПЦИ.

□ У „Виделу“ бр. 2. има једно припослано, пред којим се налази овај мото:

таблица на гвозденој шипци са само четири слова са сваке стране. Четири чудна слова; тако кратко, и тако језгровито!

Geld.

Тамо се упутио и наш Јова те закуца звекиром на врата — јер, на послетку и то је сајција!

И сад се већ разумемо. Знате и сами шта је било са невиним сатом.

Него куда сад? Куда, куд не би — сад! У рај, кад имаш кључе од небеса!

А ти Васо, чекај ме тамо! Само осам минута! ха... ха...

На универзитету код вратара на табли стоји исписано име: Ђорђије М. да има неки пакет и буренце на пошти.

И бист Јова тамо пре још, и видјел што послано бист сину Георгију од родитељ јего. И возрадова сја зјело.

С вратаром је добро познат, да му у име Ђорђија самог транспорт изда.

Да! Али је требало прво штајер, царину платити. И — на то ће се Васин сат жртвовати.

Свршено је. Пак с прасетом итд, буре с крвљу лозином ту је. Варошки послужитељ је упутио на колица све, да спрати у Јовин стан.

Деле нас још неколико тренутака па да отпочне — мејдан.

Него сад живо по братију.

Једанпут се само склизне
А за грехом грех се ваља.
Грешник мисли себе пере
Кад стотине чисте каља.

Нар. пословица.

Нисам ни знао да Змај-Јовановић уме и „народне пословице“ градити! И кад је то народна пословица, онда сам љубопитљив, ко је написао ону познату уметничку песму: „Ругала се шерпења лонцу.“

* * *

□ У неким нашим новинама предлаже се и моли да се од сада не пише и не говори више „Бугарска“ и „бугарски народ“ и т. д. него „Блгарија“ и „блгарски.“ — Ако ово приме и наши народни певачи, те ако од сада буду певали: „Од Трнова од земље Блгарске“ „Од Шипмана из земље Блгарске“ и „Шта му пише краљу Блгарине,“ и ако господа докажу да је писме „л“ у српском језику само гласно, онда би могли и то примити, па да је и с те стране мир у Европи. Како је Даничић умрло можда ћемо доживети још и лепши предлога.

* * *

* У целој развојаченој Крајини нема дакле ни једнога школског надзорника православној вере. Како се за бога г. Штросмајер не постара да се тамо и православној мало узму у обзир?! Ваљда се неће захтевати, да то учини ко други!

* * *

= До сад су вршачке ствари претресане

Тако је премишљао мудри ловац Јова.

Да се вратимо опет у пратер. А! Ту су још. И где, у добри час стигосмо, јер код Србадије почело већ запињати. Једино и благо поче већ понестајати, а друго, постало јој тесно. Та је-ли се Србин веселио кад без свога „многаја љета?“ А то се овде несме.

Хјо! Али кад срећа човека тражи, она га и нађе. Кад ударе малери, малери, али кад сине дан — онда је синуо.

За то је и Јова морао другове наћи, и нашао их је брзо.

— Браћо! Једну кратку али паметну! Звам да ћете ме дићи на рукама!

То је био његов поздрав, кад је пред „светла“ лица ступио.

— Знате шта? Хајдмо сад сви к мени. Добио сам јастија и питија. Ту је прасе, печен ђуран, шунка итд. А шта је у бурету, видићемо, док га начнемо. По спољашности само се толико судити може, да је — аков!

— Аков! продере се Србадија И аков!.. шунка!.. орило се из свију грла, да су сви обрнули пажњу на овај најживљи астал.

Је ли могло бити милије вести? И је-ли могла вест доћи у zgodнији час? Хећете да вам кажем, како је изгледало, кад је раја дигла Јову на рукама, да га — благослови?!

*

само од новина и епархијских одбора, а сад их је већ почела и земља да претреса.

□ До сад се држало, да су жељезнице брже, него лађе, а сад ево ми у Новом Саду и лађе добисмо већ, а жељезница никако ни да пође!

△ У карловчићком срезу ради поводом избора посланика с великом ватром за себе г. Мата Ивић; ваљда ће се наћи какав Мата-фвегос, да погаси ту ватру.

* Наступају избори у Крајини. Поп Кука седла коња и притеже колане.

× Бонту је сирома човек, и то није сад осиромашно, од како је пао и доспео у затвор, него он је и при уговарању о жељезници био већ сиромаш, јер кажу да је у Београду давао сатове.

Аб.

Шта певају разни људи у разним приликама.

Тавна ноћи, хоћеш скоро проћи (певају у Србији, кад гдегод на кафанском столу опазе „Видело.“)

Не малепшег града од Будима (певају неки уредници кад иду по субвенцију).

Ево деснице верне (пева се на разним дијетам и скупштинама, кад дође до гласања).

Шта с' оно чује са оне стране (пева Пироћанац, кад не зна је ли погодио жељу комшијску).

— Хајд! Хајдемо! Гле, данас нам је баш синула срећа, кликнуше сложено сви.

— Та нема ти лепше, боже него ђак бити! Упале сад ча-Лаза, који тако брзо промени начела. Вак — па вечито ђак, то ти је најслађи живот!..

И сад — ту смо! Удри; Јово одмотавај и ударај славицу!

Боже мили чуда големога!
Да је коме стати па гледати. .

Шта? Или како шунка пати или аковче спашавава?

— Е Јово, бог те живио, баш је све ваљано. Па — кад си морети то добио? Од куд?

— Људи! Ко зна где је Ђорђије М.? — рече сад Јова, у место директног одговора на питање.

— Шта? Шта? Да ниси —?

Упадоше сад браћа, као досећајући се нечему. Дакле. . . Ха ха ха, баш си враг! Него онда треба да и њега потражимо. Ако смо га преварили, право је бар да се сиромаш и он мало омасти и поткрепи. Нек има удела! Хајд ко ће по Ђорђија и Васу? Ко зна где седе? Иди Гавро!

У тај мах зачу се неко појако куц куц!

— Слободно!

И на једаред ступају лицем и мишљу Ђорђије и Васу.

— Право, право! Загрмеше сад домаћини гости, о којима је баш реч била, те их дигосе у вис — већ по ђачком обичају; а тон-деспот заори се из

Ајте ђаја врући, не могу их врући (певају неки попови кад разносе прву посланицу Радићеву).

Каква беда каква невоља (певају мирни Шумадинци, кад из далека опазе „чуваре јавне безбедности.“)

Стекло се винце у беле тиквице (певају неки игумани кад се добро напију).

Вуковар је лена варош, један — два (пева експедитор „Стармалов“ кад броји претплатнике).

У воденици.

Воденичар (пита сина). Јеси ли извадио ушур из браца Ђокиног цака?

Син. Јесам.

Воденичар. А је ли то видио браца Ђока?

Син. Није.

Воденичар. Извади још једаред; али пред њим, нека човек види.

Ако рекох, не посекох.

Чувајте се, људи, карте,

То банкроте ствара.

(У Србији сад се радо

Играју „жандара“).

Палилулац.

подмазаних жица грлених, да се соба тресла, као да попе кога!

Не сећа се невини Ђорђије. . .

Нит' се сећа — нити има када;

Шути само па мота и пије

— Док се сети, биће доцкан тада!

Било је кад год у ноћ, кад је винце обрвало јунаке; ноге поклецале а грла се расушила. Неки су отишли кући, а неки — не могавши ни уз тарабу, морадосе остати ту да спавају. Међу последњима је био и пасивни јунак али ипак главно лице читаве трагикомедије и Ђорђије. —

Сиромаш! Сутра, кад је устао и освестио се, имао је кад прочитати адресу на свом рођеном сандуку који су му послали од куће родитељи, а који је Јова тако уловио. . . Бар се слатко насмејао, јер, на послетку, што је Јова учинио, то би урадио и он сам, да је транспорт сам дигао, тј. поделио би с браћом.

Овако је пак било више — „хеца“.

Ђачки животе, ђачки животе! Толико описивани и никад неописани! Толико си познат и опет увек нов! Ко би тебе исцрпео!? . .

Нова генерација, ново коло ђака — нове прилике, нове шале. Каткад испадне дебље мало, али није било зле намере па се сме и кроз прсте погледати. Је-л-те, Бечлије, ко је најлепше провео Духове?

Т.

Ђира. Чиме ће Крајишници нај-боље показати да су достојни провинцијализација и уставног живота?

Спира. Тиме, ако забораве на команду, кад изађу на биралиште.

Ђира. Сејмени!! — какве су то нове звери у Србији?

Спира. То је чета Гарашанова, — он њима каже: Сејмени!

— И они заиста сеју њему: — Само не верујем да ће он то пошњети.

Шта је, шта је,

Шта је образ без поштења,
 Ништ, мрцина трула лења.
 Шта је глава без памети,
 Кад ће с' јаје само снети.
 Шта је ружа без мириса,
 Шта би Монбланк без свог виса.
 Шта би славуј без свог гласа,
 У детлића ј' више краса.
 Шта је небо без очију
 Ил облаци кад га крију.
 Шта је вера без доказа,
 Шта је доказ код мамлаза,
 Каква ј' светлост што с' не види,
 Од које се и мрак стици.
 Каква ј' светлост која греша.
 И од које народ бежи.
 Шта би јунак без мејдана,
 Оста снага закопана.
 Шта је народ без слободе,
 Ди је море још без воде,
 Шта је Србин у туђини
 Кад у српству покор чини.
 Залуд Пешти много вреди
 Кад га народ и не гледи
 Ма да сели међ' нама у среди.

Карловци.

Г—н

Красан живот.

Драга с' Драгом лепо живи,
 свако се живи њима диви:
 Драга живи у сред Прага
 а снаш' Драга у Парага.

Г—н.

Циганинов изговор.

Ухватили Циганина и довели га пред суд, да му суде, што је пустио свога коња у зелено жито туђе, Циганин се овако изговорио: Господо моја, ви немате право, што хоћете да ме казните; — није мој коњ ушао у жито, већ је жито ушло у мог коња.

С—с.

П у с л и ц е.

„Турски Марод“, кад је већ олизао сву прашину са ђона Германове папуче, назива га још приде „светилом спасенија у овој српској кобној поћи“ — уздајући се, да ће му сви слепци веровати, како то „светило“ сакрменски сија.

О оном Буњевцу, који је псовао рацког бога на тителском јубилеуму, не чује се ништа, — јели добио орден или још није.

У Паризу сада даме долазе на бал без рукавица. На то неке наше даме веле: не морамо ми баш сваку парижку моду примити.

У Америци има тако велика боца, да се ономад у њој могао држати бал. — Али шта је то кад се сравни с нама: у нашој боци (которској) могу да се воде читави ратови, и још остаје довољно простора за грдан дефицит.

Цигаре што пуцају.

Мој пријатељ Мита посвађо се мало са својом изабраном Анком, која је била разборита женска. Он у својој срдњи пође да нађе какву другу, и заиста је нашао у лицу гђ. Меланије Цветићеве.

Ах, њена писма, која му је она у потаји шила; њена нарав! њена висока фантазија!!

Једва чека тренутак, да је што пре опет види.

Сад је улепо уређеној собици обожаване Меланије.

Мита је са свим задовољан. Меланија има врло леп стас, бео, алабастарски врат, а и глава јој врло интересантна. Коса јој је светло црна, као у немачке виле Лорелажке; обрве како од неке турске одалиске; лице као румена ружа, усне црвене као трепње, а зуби, тако су ситни, тако су бели као „зрње од пиринца“

И како се могао он заљубити у ону гадуру Анку, у ту просту, румену девојку, која се односи према Меланији као свакидањи лебац према најфинијем белом колачу.

Ах! Меланија је са свим нешто друго. Говор јој духовит и вицкаст, а начин разговарања и понашања је отмен. Једном речју Меланија је салонска дама — *comme il faut*.

Па онда њена услужност, њена умиљатост!

Меланија је васпитана у духу еманципације. Она не криви нос од мало дима; шта више кад је добре воље, запали и сама цигару.

Не бојите ли се ви од цигара, што пуцају? Запита је Мита хтевши уклонити своју британику.

— Да вам докажем е се не бојим пушићу и сама. Молим вас дајте ми цигару.

Мита је сав сретан, због толике милости, и одушевљено викне:

— Ви сте сад облацима обузет рај. Ал' у истом тренутку облак се тај засија, нешто јако пукне, а тај небески леп рај паде на земљу у несвест.

Мита бежи као бесомучан к' звонцету, даде до-нети воде, да спере с лица Меланијина гар; но ал' с гаром нестаде и руменила с лица, (ваљда је сиротица од страха побледила?) ал' као да су и те лепе о-брве изгубиле своју лепу боју, па су пожутиле.

— Ах, дакле Меланија се фарба?

Ал' кад је оно цигара пукла, испадеше три зу-ба Меланијина.

— Ништа за то ништа, наћи ћу их, па ће мо их опет метнути натраг! теши Миту собарица.

Ах, дакле Меланија носи лажне зубе?

Мита да нечује још каква одкривења, узме штап и шешир, па хајд на поље! говорећи да неће шкоди-ти гђци Меланији ако се мало одмори после тога страха.

Ал' се више пије ни враћао, него је опет по-чео обилазити око просте природне Анке, која нема косу као у Лорелајке, ал' јој је бар природна; којој не треба руменила, јер је сама од себе румена као јабука; чији зуби нису до душе „зрње од пиринца“, ал' нису ни од сребра, него су то природно два низа правог бисера, и која на последку не љуби сваки дан другог, него само њега самог!

Тако вам се мој Мита вратио на прави пут.

Предео: Касем.

Пастирска шала.

У пролеће 187. чуваху пастири марву у риту. Међу њима је био и Јоца Г. који је по кад-и-кад у пост хтео да премреп, држећи: да грах не иде у уста већ из уста. Тако им између римског и православног ускрса угине овца, а они шта ће с' јагњетом него га Ј. закоље и скува, па позове и другове да једу, на што му ови одговоре, да је пост. А Ј. ће на то њима. „Па овде нас нико не види.“ „Али види бог“ одговоре му другови. „Е — рече Ј. — бог ће мислити да смо ми Маџари, а њин је ускрс већ про-шао,“ и наговорио их те су јели.

Прилика дакле све учини.

Здравко.

Нема пакла.

Браца Рада Ђаскало врло је шалив човек, тако, да потпуно одговора презимену. Једном ће рећи: „Еј људи! Радите што бџете, грешите како знате, па ће-те опет доћи сви у рај.“ „А како то?“ упитаће га слушасци. „Тако — рећи ће Рада — „јер је пак'о пун па сад сви морамо у рај.“ „А одкуд ти то знаш?“ упитаће га ови. „А да зашто сам ја би стар човек, па умем да расудим! Зар би Анђелић радио то, што ради, да незна, да је пак'о пун?“ „Е — одго-воре ови — сад и ми видимо да си бистар.

Здравко.

Ђука и Шука.

Ђука. Јеси ли читао уводни чланак у „Виде-лу“ бр. 12.?

Шука. Како не бих читао. Он дакле вели, да „не-ма слађе тековине, но кад је човек сам својим тру-дом, својим напорима стече.“ Тако пише мнџи-старски орган у Београду.

Ђука. Дакле се види да су коштали они и дру-кчи је тековине, кад за ону својим трудом стечену веле да од ње „нема слађе.“

Шука. А то је с тога, што одмах за тим веле: „Пешкеши, бакшиши, мирази — све је то — како дошло онако и прошло.“

Ђука. Знао сам ја да ће тако бити!

Ђука. Јеси ли читао она два подлиска у „Заста-ви“ о „посланицима“?

Шука. Богме мени чисто долази, да су они под-лиски здраве и једре „посланице“ народу, а она та-кована „посланица“ да је подли —

Ђука. Шта? Шта?

Шука. Но па — подлистав.

Астрономично.

Госпођица Даница

има дуги шлеп

па јој каже мамица

да је змијин реп

други веле да је звезда

ради њеног красног лица

и ја велим да је звезда

још Даница — Репатица.

Г — н.

Вијао сито.

Мој брат — Лаза је човек, који само ако не може тако неће човеку било речима или самим делом помоћи баш као оно „задушна баба“. Зато му мора сваки сам-ном заједно рећи: евала му! — Тако је пре недељу две дана, да помогне своме шураку, селио овога из К—ља у Ч—уг. Кад су све већ били натоварили и повезали, онда тек виде да је још сито остало, које брат-Л метне горе на своја кола. Брат-Л. је последњи с коли ишао, да уједно пази да се што не изгуби. Кад су од прилике за 1 сахат хода били а ветар скине сито с кола и стане га по смрзнутој пољани терати. Брат-Л. да не уштети рођака, заустави кола и потегне за ситом. Таман да га ухвати а ветар дуне боље и сито се почне брже котрљати. Кад је од прилике преко стохвати даљине трчао а ободи се од сита раставе па се још брже почну котрљати; брат-Л. сад застане мало да види и да размисли, за којим ће ободом да трчи, ал' док је он само мало застао а ветар је ободу толико размакнуо да је брат Лазу прошла воља да трчи за њима, него се онако уморен и задуван морао и без сита вратити А да неби шуре на њега зажалио, купи му ново сито, — на што се овај није ни мало љутио.

Здравко.

Одговори нашег Домишљана.

I.

Нашем Домишљану достављено је ово питање из Вршца: Зашто је то да прота Фила не долази више у цркву да служи, од како је добио надбедреник?

На то Д. одговара:

Јер он надбедреник није ни добио за службу. (или за заслугу) у цркви, него за неке друкчије службе и заслуге.

II.

Наш Домишљан добио је ово питање из Панчева: како то да се јуначке чивутске журналисте тако јако боје козака?

На то Д. одговара:

То је зато, јер козаци имају циде, а циде су врло добра каденција на Жиде.

III.

Наш Домишљан добио је ово питање из Вршца: Зашто су трговачки помоћници у Панчеву плаћали 20 новч, за стојање у позоришту а вршачки плаћају 40 новч?

На то наш Д. одговара:

Јамачно зато што се позоришна управа боји да од јефтиног стојања сама не наседне.

Преводи с маџарског.

Nek kell nekem salata.
(Није кељ мени салата).

Bús és szórtalan
(Бушиш со ваљда).

Szeléd ember.
(Сели се дембел).

Szál a madar oda mesze.
(Салама је дар од меса).

Lakatos inas
(И наш је Тоша лак).

Из цркве.

Сви знамо да данас наши свештеници слабо, а скоро рећи и не говоре „предике“ у цркви; а како су стари свештеници чинили ево једне „приче.“

Један стари свештеник био је страстан у говору „слова“ па је сваке недеље и сваког свеца у цркви говорио. Једном се приликом толико говором занео, да није ни видео да су се људи сви разишли а само црквењак остао. Црквењак не знајући кад ће пола свршити, узме кључ од цркве, пружи га пону и рекне: „Ево, господине кључ, па кад свршите а ви затворите цркву.“

г. г.

Здравко.

Из штале.

Господар Је ли, Ференц, јеси ли ти дао коњима зоби.

Ференц (кочијаш). Јесам бизон, да шта.

Господар. А јесили им доста дао.

Ференц. Доста бизон, то си зна.

Господар. Ал ниси им требао баш много дати.

Ференц. Па нисам ни дала много.

Господар. Али преко ноћ ниси им требао ни мало зоби дати,

Ференц. Па нисам им ништа ни дала, ердегата.

С—с.

У позоришту.

— Бога вам кумо, јесте ли заиста били у комедији?

— Јесам бог ме!

— Па шта сте видели?

— А ко би могао све изређати! Трајало би до сутра. Госпоје су све седиле у неким амбарима (разуми ложе) па су се ладиле са оним, којим се неку плачinke (лепеза). Ал знате кумо, све су биле слепе, јер ни једна није ништа видела док није натаквула на очи ону дупловану респективу.

Бог ме сте ви кумо видели много лепих ствари.

Бог ме биће добро.

Свештеник је тешио болесника, да ће га анђели носити у небо.

Бог ме то ће бити добро — стење болесник, јер сам тако слаб, да се не би могао сам попети.

За двојицу.

Велика трактација је била код иншпектора.

Случајно се догодило, да су тринаесторо седели за столом.

Тринаест! Хрђав знак, рекоше гости.

Ништа за то — викне писар с крај астала, који је држао, да ће прво и прво њега експедирати од стола — јешћу ја за двојицу.

Доба девојака.

— Колико година имате Ви госпођице, питаху једну младу девојку.

Кад идем са оцем — одговори она: осамнаест; а кад идем са мамом, онда петнаест!

Исправак. У 2 броју „Стармалог“ на страни 14 наслов песме погрешно је штампан. Не „Измишљена приповетка“ већ „измишљена придика“ треба да стоји.

Одговори уредништва.

„Професорова ћерка.“ Други пут ће бити јаче и једрије, удешеније и израђеније. Али прво гледајте да вам језик буде чистији, јер на њему има још доста хрватског специјалитета.

„На двоје на троје.“ Кад би само наслов такав био не би ништа сметало. Али на жалост, цео чланак је таков.

П. П. П. Gute Gedanken kommen katkad zu spät. Гледајте да ову немачку пословицу другом приликом утерате у лаж.

Једном Грку у С. Нити познајемо благајника С кога ви хоћете због разметења и шпекулација да ошине-те; нити познајемо вас (јер се нисте правим именом потписали). За то не можемо примити. „Стармали“ није лист за приватне освете.

БЕОГРАДСКИ ДНЕВНИК.

Лист за трговину, обртност, домаће и стране новости. Излази у Београду сваки дан (осим понедеоника). Доноси поуздане и брзе извештаје са главних пијаца, које се тичу наших трговаца. Бележи у кратко разне новости из Србије и из Београда. Уз овај лист иде као прилог:

ПУПОЉАК,

листак за забаву.

Уредник и издавалац је Корнел Јовановић. Цена за Аустро-Угарску годишње 10 фр. на по године 5 фр.

УЧИТЕЉ.

Орган учитељског удружења за образовање и васпитање. Власник и издавалац: „Учитељско удружење.“

Излази трипут месечно у Београду. Цена годишња за претплатнике из Аустроугарске 5 фр.

Нова књига

Споменак. Забава и поука за децу. Удесио Бранко В. Костантинковић. Цена 30 н. Распродавачи добијају уобичајени рабат.

Нарудбине прима Штампарија А. Пајевића Н. Саду.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своје другом броју за 1883. ове ч л а н к е:
1. Једна слика Дореова (чланак са две слике) 2. Прекомерност (песма) од Чика Јове 3. Моја радост (песма) од Исе Т—ћ. 4. Анђео (приповетка) превео Браца Бранко 5. Учимо се (песма) од Рајина 6. Хора (са сликом) од Чика Јове 7. Некад и сад 8. Добра деца (са две слике) од Озрена 9. Шта ластва о себи приповеда (приповетка свршетак) од Браца Светомира 10. Орао (са сликом) од Браца Бранка 11. Даштања 12. Чика Јовина пошта.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX. Porcellangasse N 56. — „Невен“, чика Јовин лист, излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ИЗИШЛА ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

ЧИТАНКА

ЗА

ТРЕЋИ РАЗРЕД СРПСКЕ НАРОДНЕ ШКОЛЕ

ОДОБРЕНА

ОД СРПСКО-НАРОДНОГ ЦРКВЕНО ШКОЛСКОГ САВЕТА

Цена 28 новч.

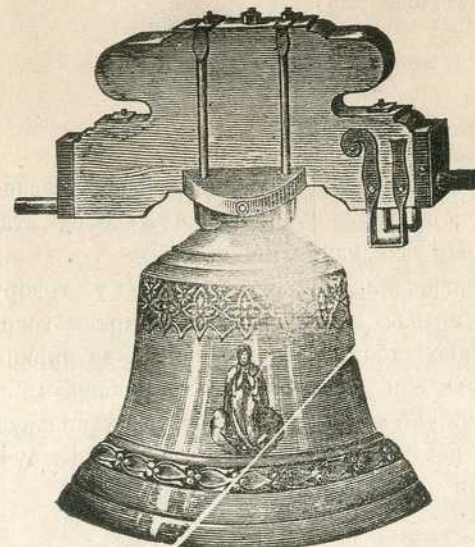
Обраћајући пажњу г. г. школских старатеља и учитеља на ову нову књигу, препоручујемо уједно и остале школске књиге нашега ранијега издања, као:	
Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 „
Црквено-слов. буквар са читанком ново издање	16 „
Читанка за други разред српске осн. школе	24 „
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 „
„ „ „ 4.-ог „ „ „	8 „
„ „ „ 5.-ог „ „ „	10 „
„ „ „ 6.-ог „ „ „	8 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 „
Велика катавасија	1.— „
Мала катавасија	20 „
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1.— „
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама, друго издање	10 „
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 „
Нове метарске мере	10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ЗВОНА.

По најновијој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама хармонијски удешена а од најфинијег метала са најчистијом изработом.

2—6

Звоноливница ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА у Вршцу.